

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **Mgr. B.M.**, zast. Mgr. Petrem Mikyskem, advokátem, se sídlem Chodská 30, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, zast. Mgr. Lukášem Lorencem, advokátem, se sídlem Národní 32, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 24. 1. 2011 čj. 33714/2010-10000

t a k t o :

- I. Společnost NOESIS Advertising, s. r. o., IČ 261 79 555, se sídlem Kodaňská 1441/16, Praha 10, není osobou zúčastněnou na řízení.
- II. Rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 24. 1. 2011 čj. 33714/2010-10000 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 6. 12. 2010 čj. 34184/2010-11100 se zrušují.
- III. Ministerstvu zemědělství se nařizuje, aby žalobkyni poskytlo kopii smlouvy o dílo ze dne 30. 5. 2003 čj. 19214/2003-1050 uzavřené mezi Českou republikou – Ministerstvem zemědělství a NOESIS Advertising s. r. o., a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Mikyska, advokáta.

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 24.1. 2011 čj. 33714/2010-10000, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí

Ministerstva zemědělství (dále též jen ministerstvo) ze dne 6.12. 2010 č.j. 34184/2010-11100 ve věci odmítnutí její žádosti o poskytnutí informací ze dne 9. 11. 2010 doručené Ministerstvu zemědělství dne 19. 11. 2010.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že podala u ministerstva následujícím způsobem formulovanou žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o svobodném přístupu k informacím):

1) Z tiskových zpráv Vašeho ministerstva plyne, že Vaše ministerstvo nabylo práva užívat logo Klasa a toto logo dále propůjčovat k užívání výrobcům potravin na základě „řádné smlouvy o dílo“ uzavřené s reklamní agenturou NOESIS Advertising s. r. o. Žádám tedy o sdělení těchto informací:

a) V jakém rozsahu je Ministerstvo zemědělství na základě této smlouvy oprávněno logo Klasa užívat - časově, teritoriálně, jakými způsoby?

b) Je v předmětné smlouvě Ministerstvu zemědělství poskytnuta k užívání loga Klasa licence či podlicence?

c) V jakém rozsahu je Ministerstvo zemědělství na základě této smlouvy oprávněno poskytnout podlicenci k užívání loga Klasa - se souhlasem či bez souhlasu NOESIS Advertising s. r. o., jakémukoliv třetímu subjektu či jen vybraným třetím subjektům?

d) Deklaruje NOESIS Advertising s. r. o. v předmětné smlouvě, že logo Klasa vytvořila sama? Pokud nikoliv, deklaruje NOESIS Advertising s. r. o. v předmětné smlouvě, že má souhlas autora loga s uzavřením předmětné smlouvy?

e) Jaká je cena díla, zvlášť za vytvoření a zvlášť za užívání loga (je-li takto ve smlouvě rozdělena)?

2) Dále žalobkyně žádá o zaslání kopie smlouvy o dílo uzavřené Ministerstvem zemědělství s reklamní agenturou NOESIS Advertising s. r. o., na základě které Ministerstvo zemědělství nabylo práva užívat logo Klasa, včetně všech případných dodatků.

Žalobkyně uvádí, že její žádost byla odmítnuta s poukazem na ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť se údajně jedná o informace, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví. Žalobkyně se však nedomáhala informací vztahujících se k registraci loga Klasa jako ochranné známky, všechny dílčí žádosti se týkají informací o tom, jaký je právní vztah Ministerstva zemědělství k logu Klasa, na základě čeho a v jakém rozsahu je ministerstvo oprávněno toto logo samo užívat a zda a v jakém rozsahu je oprávněno udělovat souhlas k užívání dalším subjektům. Ministerstvo zemědělství jako povinný subjekt by bylo oprávněno odmítnout poskytnutí takových informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, takových se však žalobkyně nedomáhá.

Žalobkyně rovněž nesouhlasí s tou částí odůvodnění, kde žalovaný poukazuje na to, že žalobkyně nepožaduje žádané informace pro účel definovaný bodem 5 preambule směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2003/98/ES. Zákon o svobodném přístupu k informacím nevyžaduje, aby žadatel deklaroval či prokazoval účel své žádosti o informace. Žalovaný proto není oprávněn účel žádosti zkoumat a rovněž není oprávněn odmítnout žádosti vyhovět s poukazem na to, že se mu nepozdává účel, pro který žadatel informaci požaduje.

Žalovaný rovněž nepřipustně spekuluje o tom, jak žalobkyně se získanou od informací naloží. Tyto spekulace navíc zakládá výlučně na tom, že žalobkyni zastupuje stejný právní zástupce, který vystupuje ve správním řízení týkajícím se loga Klasa. Žalobkyně proto

poukazuje na to, že každý má právo na svobodnou volbu advokáta a nemůže jí být tedy kladeno k tíži, jakého si vybrala právního zástupce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 8.7. 2011, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. Uvedl, že žalobkyně nepřináší žádné nové argumenty a pouze opakuje to, co již zaznělo v řízení o rozkladu. K tomuto tvrzení se již žalovaný vyjádřil, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o úvahy o účelu zákona o svobodném přístupu k informacím, učinil je žalovaný nad rámec základní argumentace, jak je zřetelně uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zákon o svobodném přístupu k informacím zapracovává do českého právního řádu příslušnou evropskou směrnici. Při interpretaci zákona a jeho smyslu a účelu je proto nutné přihlídnout ke smyslu a účelu směrnice tak, jak jsou deklarovány v její preambuli. Jiný postup by byl v rozporu se základními interpretačními pravidly a byl by soudně napadnutelný. Žalobkyně se proto mylí, pokud tvrdí, že žalovaný nebyl oprávněn zkoumat účel žádosti. Žalovaný rovněž nepochybně má právo žalobkyně na volbu advokáta a ani tuto volbu jí nedává k tíži. Tato argumentace je pro věc zcela irelevantní.

Žalobkyně podala k tomuto vyjádření repliku, ve které uvádí, že smlouva, poskytnutí jejíž kopie se žalobkyně domáhá, neobsahuje žádné informace, které souvisí se známkoprávní ochranou. Žalovaný v podstatě říká, že nemusí poskytnout žádné informace týkající se loga Klasa jenom proto, že toto logo je předmětem známkoprávní ochrany, a to přesto, že smlouva, o kterou v řízení jde, žádnou zmínku o známkoprávní ochraně neobsahuje. Proto žalobkyně na podané žalobě setrvala.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Ministerstvu zemědělství byla dne 19.11. 2010 doručena žádost žalobkyně o poskytnutí informací, jak byly specifikovány shora. Rozhodnutím ze dne 6.12. 2010 čj. 34184/2010-11100 byla žádost žalobkyně podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministerstvo poukázalo na ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Uvedlo, že mezi průmyslové vlastnictví se zařazuje mimo jiné právo k ochranné známce. Toto právo je registrováno u Úřadu průmyslového vlastnictví. Teprve registrací po provedení přihlašovacího řízení příslušné právo vzniká. Ministerstvo vychází z toho, že logem Klasa žalobkyně míní označení registrované u Úřadu průmyslového vlastnictví jako kombinované ochranné známky č. 261310, č. 261321, č. 291167 a č. 26920 pro vlastníka Česká republika - Ministerstvo zemědělství. Oprávnění ministerstva užívat toto označení tedy vyplývá v první řadě z vlastnictví příslušných kombinovaných ochranných známek. Jako vlastník ochranných známek má ministerstvo výlučné právo tyto ochranné známky užívat a prostřednictvím licence pak může toto právo udělovat dalším subjektům.

Zvláštním zákonem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy v daném případě zákon č. 441/2003 Sb., který je ostatně uveden i v poznámce pod čarou zákona o svobodném přístupu k informacím. Z toho je evidentní, že zákonodárce bez jakýchkoliv pochybností mezi průmyslové vlastnictví řadí i práva k ochranným známkám, o nichž jsou tedy informace v celém rozsahu vyňaty z režimu zákona

o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně se tedy domáhá poskytnutí informací, které se týkají ochranných známek s prvkem Klasa, a proto nelze její žádosti ani částečně vyhovět.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, ve kterém zrekapitulovala podanou žádost o poskytnutí informací a uvedla, že ministerstvo se opírá o nesprávný výklad ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně se totiž nedomáhá informací vztahujících se k registraci loga Klasa jako ochranné známky, ale jako autorského díla. Jakkoliv by tedy ministerstvo mohlo odmítnout předložení smlouvy o dílo, pokud obsahuje informace o registraci loga jako ochranné známky, ostatní dílčí žádosti takto odmítnout nemůže.

Žalobou napadeným rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 24.1. 2011 čj. 33714/2010-10000 byl rozklad žalobkyně zamítnut a rozhodnutí ministerstva potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr zemědělství uvedl, že logo Klasa je řádně zapsáno v rejstříku ochranných známek pod čísly citovanými shora. Jedná se tedy o průmyslové vlastnictví, a proto se na související informace zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nevztahuje. I kdyby bylo logo Klasa autorským dílem, jak tvrdila žalobkyně, nebylo by možné žádosti ani zčásti vyhovět. Je-li autorské dílo zároveň chráněno jako registrovaná ochranná známka, má z povahy věci absolutní právo vlastníka ochranné známky a jeho ochrana přednost před právem žalobkyně na poskytnutí informací o autorském díle. V opačném případě by § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zcela postrádal smysl, neboť u valné většiny předmětů průmyslově právní ochrany lze zároveň dohledat a prokázat autorská práva jejich tvůrců. Jednou z podmínek jejich registrace a ochrany je totiž i podmínka originality. Ministerstvo proto nepochybovalo, když poskytnutí požadovaných informací odmítlo s poukazem na ochranu práv ministerstva k ochranným známkám, které jsou průmyslovým vlastnictvím.

Nad rámec výše uvedeného ministr dále konstatoval, že poskytnutí požadovaných informací je třeba posuzovat i v rámci interpretačního rámce, kam spadá i směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES. Je obtížné si představit, že žalobkyně požaduje uvedené informace pro účel, který je v bodě 5 preambule uvedené směrnice definován jako „možnost nového využití informací, které má k dispozici veřejný sektor, pro zvýšení hospodářského potenciálu, hospodářského růstu a vytváření nových pracovních míst”.

Žalobkyně totiž sleduje úplně jiný účel. Dvě z ochranných známek s prvkem Klasa byly u Úřadu průmyslového vlastnictví napadeny žádostí o prohlášení neplatnosti, kterou vypracoval stejný právní zástupce, který zastupuje žalobkyni v řízení o rozkladu. Účelem této žádosti je zneplatnění uvedených ochranných známek. Informace, které jsou požadovány touto cestou po ministerstvu, tak mají právnímu zástupci žalobkyně sloužit jako důkazy v řízení o odnětí vlastnického práva České republice - Ministerstvu zemědělství. Poskytnutí požadovaných informací by za daných okolností bylo nepřipustným zásahem do řízení probíhajícího před Úřadem průmyslového vlastnictví a vedlo by k nepřiměřeně širokému výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí informací by za těchto okolností bylo i v rozporu s ustanovením čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť by se jednalo o poskytnutí informací, které jsou jednak ze zákona o svobodném přístupu k informacím výslovně vyloučeny a jednak by šlo o poskytnutí informací, které by mohly být zneužity v neprospěch poskytovatele s významnými hospodářskými dopady. Případné poskytnutí informací by tedy bylo i nepřiměřené ve vztahu k ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny. Z uvedených důvodů ministr podaný rozklad zamítl.

Městský soud v Praze v souladu s ust. § 34 odst. 2 s. ř. s. vyrozuměl o probíhajícím řízení společnost NOESIS Advertising, s. r. o., a vyzval ji, aby oznámila zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (jakožto jednu ze smluvních stran smlouvy, o jejíž poskytnutí v řízení před soudem jde). Vyrozumění bylo této společnosti doručeno prostřednictvím datové schránky dne 3. 8. 2012. Ve stanovené lhůtě 15 dnů však tato společnost na vyrozumění nijak nereagovala a až dne 24. 8. 2012 bylo soudu doručeno její podání, ve kterém prostřednictvím právní zástupkyně sděluje, že bude uplatňovat právo osoby zúčastněné na řízení. Obdobnou situaci se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2010 čj. 7As 70/2009-190, kde uvedl následující:

Institut osoby zúčastněné na řízení relativně uceleně upravuje ust. § 34 s. ř. s. Z odst. 1 citovaného ustanovení vyplývá, že pro to, aby se určitý subjekt stal osobou zúčastněnou na řízení, musí být splněny dvě podmínky. První podmínka je materiální a splňuje ji ten, kdo je přímo dotčen ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného správního rozhodnutí, resp. nečinností správního orgánu, a dále ten, kdo může být přímo dotčen zrušením správního rozhodnutí soudem či vydáním soudního rozhodnutí podle návrhu, ale není účastníkem řízení, protože nepodal žalobu. Druhá podmínka je formální a splní ji ten, kdo výslovně oznámí, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat. K uvedeným podmínkám lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 As 33/2003 – 80 (publikován pod č. 489/2005 Sb. NSS), ze dne 16. 7. 2009, č. j. 8 Afs 15/2009 – 129, ze dne 5. 8. 2010, č. j. 7 Afs 5/2010 – 284 a ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010 - 294, (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Teprve kumulativním splněním obou podmínek se subjekt stává osobou zúčastněnou na řízení se všemi procesními právy z tohoto postavení vyplývajících.

(...)

Přitom z ust. § 34 odst. 2 věta druhá za středníkem s. ř. s. vyplývá, že u subjektů, které jsou podle tohoto ustanovení předsedou senátu vyrozuměny o probíhajícím řízení a vyzvány k oznámení, zda budou práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat, je možnost splnění formální podmínky limitována lhůtou určenou předsedou senátu. Stanoví-li citované ustanovení, že „takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě“, nelze podle Nejvyššího správního soudu dospět k jinému závěru, než že zmeškání této lhůty má za následek nesplnění formální podmínky pro to, aby se mohl určitý subjekt stát osobou zúčastněnou na řízení. Jsou-li totiž právní následky spojené s právním úkonem vázány na určitou lhůtu, ať již stanovenou zákonem nebo určenou soudem, lze jej úspěšně provést jen v této lhůtě. V této souvislosti je třeba uvést, že zatímco nesplnění podmínky materiální v zásadě není možné jakkoliv zhojit, zmeškání lhůty stanovené soudem pro oznámení uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení lze z vážných omluvitelných důvodů na žádost prominout (§ 40 odst. 5 s. ř. s.). S. ř. s. totiž v ust. § 4 odst. 2, na rozdíl od jiných ustanovení, např. § 62 odst. 3, § 72 odst. 4, § 80 o dst. 2, § 84 o dst. 2, § 93 o dst. 3, § 106 o dst. 2 a § 115 o dst. 3 s. ř. s., výslovně nestanoví, že zmeškání této lhůty prominout nelze. V daném případě, i když město Kašperské Hory lhůtu zmeškalo, o její prominutí dosud nepožádalo.

(...) Pokud se jedná o délku lhůty stanovené předsedou senátu, stejně jako u jiných soudcovských lhůt musí být i tato přiměřená povaze úkonu. Vzhledem k tomu, že případná reakce na vyrozumění podle ust. § 34 odst. 2 s. ř. s. je úkonem nevyžadujícím podrobnou právní argumentaci, byla podle Nejvyššího správního soudu patnáctidenní lhůta stanovená v dané věci městským soudem přiměřená.

Z ust. § 34 odst. 4 s. ř. s. vyplývá, že v případě, kdy se určitý subjekt domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení a nesplňuje pro to podmínky, musí soud usnesením vyslovit, že takový subjekt osobou zúčastněnou na řízení není. Tento postup je pak nutno užít nejen

v případě nesplnění podmínky materiální (nedostatek přímého dotčení na právech), ale rovněž v případě nedodržení lhůty stanovené podle ust. § 34 odst. 2 s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů musel Městský soud v Praze výrokem I. tohoto rozsudku vyslovit, že společnost NOESIS Advertising, s. r. o., není osobu zúčastněnou na řízení, neboť své oznámení, že tato práva bude uplatňovat, neučinila ve stanovené lhůtě a nesplnila tak formální podmínku pro to, aby mohla v řízení jako osoba zúčastněná na řízení vystupovat.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalovaný odůvodnil odepření požadovaných informací poukazem na ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto ustanovení *„Zákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“*

Žalobkyně namítala, že poskytnutí žádných informací, které by byly předmětem průmyslového vlastnictví, nepožadovala. Protože jí není znám přesný obsah předmětné smlouvy, není její argumentace v tomto ohledu příliš detailní, s ohledem na povahu řízení jí to však nelze klást k tíži. Žalobkyně je přesvědčena, že požadovala pouze takové informace, které jí žalovaný poskytnout měl, neboť jde o informace vztahující se k právnímu vztahu ministerstva k logu Klasa, nikoli o informace o jejich známkoprávní ochraně a případně o předmětu a rozsahu této ochrany.

Městský soud v Praze se seznámil s obsahem předmětné smlouvy a po posouzení jejího obsahu musel dát žalobkyni v celém rozsahu za pravdu. Z čl. I této smlouvy vyplývá jako její předmět a účel závazek zhotovitele vypracovat „pro objednatele název a grafické zpracování národní značky pro české potraviny a zemědělské produkty ...“. Již z toho je zřejmé, že argumentace žalovaného ochranou práv vyplývajících z průmyslového vlastnictví je lichá. Obsahem smlouvy totiž žádné takové údaje nemohou být již z toho prostého důvodu, že předmětem této smlouvy je závazek spočívající ve zpracování loga, tedy závazek spočívající v tom, že informace, které by potenciálně mohly pod ochranu průmyslového vlastnictví spadat, teprve vzniknou. O známkoprávní ochraně díla ostatně není v této smlouvě žádná zmínka.

Z obsahu smlouvy zcela jednoznačně vyplývá, že se jedná o smlouvu, jejímž předmětem je závazek provést konkretizované dílo za finanční prostředky ze státního rozpočtu, tj. jedná se o informace o používání veřejných prostředků. Nejdůležitějším účelem zákona o svobodném přístupu k informacím je přitom právě umožnit veřejnosti přístup k informacím, které se nakládání s veřejnými prostředky týkají, a umožnit tak nad ním kontrolu veřejnosti. I proto se jeví být požadavek žalobkyně na poskytnutí údajů o této smlouvě jako relevantní.

Základní důvod, pro nějž nebyly žalobkyni požadované informace poskytnuty, tedy obstat nemůže. Pokud jde o další důvody, sám žalovaný uváděl, že je do odůvodnění svého rozhodnutí pojal jen „nad rámec základní argumentace“. Soud k tomu proto jen pro úplnost poznamenává, že zákon o svobodném přístupu k informacím skutečně neukládá žadateli o informace povinnost odůvodňovat svoji žádost a může tedy o poskytnutí informací žádat

z jakéhokoli důvodu. S výjimkou žádostí zjevně šikanózních pak motivy žadatele nemohou hrát při rozhodování povinného subjektu o podané žádosti žádnou roli, už jen z toho prostého důvodu, že zákon o svobodném přístupu k informacím nic takového nestanoví. O tom, že by žádost žalobkyně byla zjevně šikanózním výkonem práva, pak v projednávané věci žádné indicie nejsou: Žalovaný v tomto směru ničeho netvrdil a Městský soud v Praze v této souvislosti mimo jiné shledal, že kromě této žaloby nevystupuje žalobkyně jako účastník žádného jiného soudního řízení správního před tímto soudem. Městský soud tak uzavírá, že motivace žalobkyně k podání předmětné žádosti je v dané věci zcela nerozhodná a argumenty účastníků k této otázce se soud proto dále nezabýval.

Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím „*při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*“

V daném případě soud shledal, že důvod uváděný správními orgány pro odmítnutí žádosti tu není dán. Soud neshledal ani žádný jiný důvod pro odmítnutí žádosti (a ani žalovaný se žádného jiného důvodu neodvolával), a proto v souladu s citovaným ustanovením zrušil nejen rozhodnutí ministra o rozkladu, ale i prvoinstanční rozhodnutí ministerstva a nařídil ministerstvu, aby žalobkyni poskytlo kopii předmětné smlouvy. Tím bude žádosti žalobkyně v plném rozsahu vyhověno, neboť - jak soud ověřil - všechny ostatní žalobkyní požadované informace jsou z textu smlouvy zjistitelné. Bylo by tedy nadbytečné, aby žalovaný žalobkyni ještě výslovně sděloval odpovědi na otázky pod bodem 1 a) až 1 e) její žádosti, když téhož účelu bude dosaženo poskytnutím kopie předmětné smlouvy.

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby a repliku k vyjádření žalovaného), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, jíž je advokát žalobkyně plátcem, ve výši 1.440,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. září 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu